b) Edellytetäänkö tätä varten kyseisten vankeusolosuhteiden kattavaa arviointia, jossa selvitetään sekä henkilökohtaisen tilan pinta-ala vankia kohti että muutkin vankeusolosuhteet? Onko arvioitaessa tällä tavoin selvitettyjä vankeusolosuhteita otettava perustaksi Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytäntö tuomiossa Muršić v. Kroatia (tuomio 30.10.2016, nro 7334/13)?

3) Jos myös toiseen ennakkoratkaisukysymykseen saadun vastauksen perusteella on katsottava, että täytäntöönpanosta vastaavien oikeusviranomaisten arviointivelvoitteet koskevat kaikkia kyseeseen tulevia rangaistuslaitoksia:

a) Voiko se, että täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen arvioi jokaisen yksittäisen kyseeseen tulevan rangaistuslaitoksen vankeusolosuhteet, olla tarpeetonta sillä perusteella, että pidätysmääräyksen antanut jäsenvaltio antaa yleisen vakuutuksen siitä, että asianomaiseen ei kohdistu epäinhimillisen tai halventavan kohtelun vaaraa?

b) Vai voidaanko jokaisen yksittäisen kysymykseen tulevan rangaistuslaitoksen vankeusolosuhteiden arvioinnin sijasta asettaa luovutuksen hyväksymistä koskevan täytäntöönpanosta vastaavien oikeusviranomaisten päätöksen edellytykseksi se, että asianomaista ei kohdella tällaisella tavalla?

4) Jos myös kolmanteen ennakkoratkaisukysymykseen saadun vastauksen perusteella vakuutusten ja ehtojen antaminen ei ole omiaan tekemään täytäntöönpanosta vastaavien oikeusviranomaisten suorittamaa arviointia vankeusolosuhteista pidätysmääräyksen antaneen jäsenvaltion jokaisessa yksittäisessä kysymykseen tulevassa rangaistuslaitoksessa tarpeettomaksi:

a) Onko täytäntöönpanosta vastaavien oikeusviranomaisten arviointivelvollisuus ulotettava koskemaan vankeusolosuhteita kaikissa kyseeseen tulevissa rangaistuslaitoksissa silloinkin, jos pidätysmääräyksen antaneen jäsenvaltion täytäntöönpanosta vastaavat oikeusviranomaiset ilmoittavat, että asianomainen on siellä vangittuna enintään kolme viikkoa, kuitenkin sillä varauksella, ettei tälle ilmene mitään esteitä?

b) Onko tämä voimassa silloinkin, jos täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen ei tiedä, ovatko pidätysmääräyksen antaneet oikeusviranomaiset selvittäneet tämä tiedot vai ovatko ne peräisin pidätysmääräyksen antaneen jäsenvaltion keskushallinnon viranomaisilta, jotka ovat toimineet pidätysmääräyksen antaneen oikeusviranomaisen pyynnöstä sen tueksi?

([1]) Eurooppalaisesta pidätysmääräyksestä ja jäsenvaltioiden välisistä luovuttamismenettelyistä 13.6.2002 tehty neuvoston puitepäätös 2002/584/YOS – Tiettyjen jäsenvaltioiden lausumat puitepäätöksen tekemisestä (EYVL 2002, L 190, s. 1).
Puitepäätösten 2002/584/YOS, 2005/214/YOS, 2006/783/YOS, 2008/909/YOS ja 2008/947/YOS muuttamisesta henkilöiden prosessuaalisten oikeuksien parantamiseksi sekä vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen soveltamisen edistämiseksi sellaisten päätösten osalta, jotka on tehty vastaajan ollessa poissa oikeudenkäynnistä 26.2.2009 tehty neuvoston puitepäätös 2009/299/YOS (EUVL 2009, L 82, s. 24).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Unkari) on esittänyt 28.3.2018 – VIPA Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. v. Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet

(Asia C-222/18)

(2018/C 221/10)

Oikeudenkäyntikieli: unkari

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Pääasian asianosaiset

Kantaja: VIPA Kereskedelmi és Szolgáltató Kft.

Vastaaja: Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet

Ennakkoratkaisukysymykset

Onko potilaiden oikeuksien soveltamisesta rajatylittävässä terveydenhuollossa 9.3.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/24/EU ([1]) 3 artiklan k alakohtaa ja 11 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että lääkemääräysten vastavuoroisen tunnustamisen ja palvelujen tarjoamisen vapauden vastainen on sellainen kansallinen oikeussääntö, jossa lääkärin antamat reseptit jaotellaan kahteen eri ryhmään siten, että lääkärille, joka harjoittaa lääkärintointa muussa kuin kyseisessä jäsenvaltiossa, voidaan luovuttaa lääkkeitä vain tiettyyn ryhmään kuuluvien reseptien perusteella?

([1]) EUVL L 88, s. 45.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Oberlandesgericht Oldenburg (Saksa) on esittänyt 3.4.2018 – Sakkoasia NK:ta vastaan

(Asia C-231/18)

(2018/C 221/11)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Oberlandesgericht Oldenburg

Pääasian asianosaiset

NK

Muut osapuolet: Staatsanwaltschaft Oldenburg, Staatliches Gewerbeaufsichtsamt Oldenburg

Ennakkoratkaisukysymykset

1) Voiko karjan tukkukauppias, joka hankkii eläimiä maanviljelijältä ja kuljettaa ne enintään 100 kilometrin etäisyydellä sijaitsevaan teurastamoon, jolle hän myy kyseiset eläimet, vedota tieliikenteen sosiaalilainsäädännön yhdenmukaistamisesta ja neuvoston asetusten (ETY) N:o 3821/85 ja (EY) N:o 2135/98 muuttamisesta sekä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3820/85 kumoamisesta 15.3.2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 561/2006 ([1]) (jäljempänä asetus (EY) N:o 561/2006) 13 artiklan 1 kohdan p alakohdassa säädettyyn poikkeukseen ”ajoneuvot, joita käytetään elävien eläinten kuljetukseen 100 kilometrin säteellä maatiloilta paikallisille markkinoille ja päinvastoin tai markkinoilta paikallisiin teurastamoihin”, koska eläinten maanviljelijältä hankkimisessa on kyse mainitussa säännöksessä tarkoitetuista ”markkinoista” tai koska karjakauppaa harjoittavaa yritystä itseään pidetään ”markkinoina”?

   Jos kyseessä eivät ole kyseisessä säännöksessä tarkoitetut markkinat:

2) Voiko karjan tukkukauppias, joka hankkii eläviä eläimiä maanviljelijältä ja kuljettaa ne enintään 100 kilometrin säteellä sijaitsevaan teurastamoon, jolle hän myy kyseiset eläimet, vedota kyseiseen poikkeukseen edellä mainittua sääntöä analogisesti soveltaen?

([1]) Tieliikenteen sosiaalilainsäädännön yhdenmukaistamisesta ja neuvoston asetusten (ETY) N:o 3821/85 ja (EY) N:o 2135/98 muuttamisesta sekä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3820/85 kumoamisesta 15.3.2006 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 561/2006 (EUVL 2006, L 102, s. 1).